

Manuel Muñoz

DES D' RI I I

Marx, també

Déu ha mort. Marx, també, i jo mateix no em trobe gens bé». La frase afortunada, de **Bernard-Henry Lévy**, és d'una particular actualitat en aquests moments, quan el stalinisme real, caricatura del somni de **Karl Marx**, s'esvaeix ràpidament. Aquí, a Espanya —és a dir, a Madrid— l'ombra de Marx fa molt de temps que desaparegué. Per exemple, per a **Ramón Tamames**, que després d'haver abandonat el partit comunista per a passar al Centre Democràtic i Social (CDS) d'**Adolfo Suárez**, deixa ara l'escó de regidor a l'Ajuntament de Madrid, que serà ocupat per un membre d'Esquerra Unida (EU), coalició per la qual es va presentar Tamames. Com sempre, els motius de Tamames han estat ideològics: l'ex-regidor ha estat molt criticat per tenir participació en l'empresa que comprà un edifici al carrer de la Cava Baja, 30, que estava sotmès a expedient de ruïna. Sens dubte també hi ha pesat la minvada situació electoral que gaudeix ara com ara el partit del duc de Ce-

breros. Per a Tamames potser fa temps que moriren Déu i Marx i en aquests moments no veu massa bé de salut **Adolfo Suárez**. Això sí, afortunadament les empreses immobiliàries tenen una salut —ideològica, és clar— de ferro.

Però si Tamames dubta i se'n va, qui sembla que ho té tot clar és **Francisco Fernández Ordóñez**, que creu sempre fermament i sincera el que més li convé per a mantenir-se en el poder. La seua permanència al govern després d'haver-se acomiadat de tothom sorprengué bastant. Ara ho ha explicat en una entrevista que publicava l'altre dia un diari de Madrid i ha quedat tot bastant clar. «El president creia que era el millor per a Espanya (mantenir el mateix govern). No anava a crear jo sol una crisi». Evidentment, es tractava d'una qüestió d'estat, d'una banda, i d'amistat, per una altra. Fernández Ordóñez, també ho diu en l'entrevista, no li podia fer això a un amic. No li ho féu, doncs.

La majoria de 'don Manoliño'

Però no tot és com en el cas de Fernández Ordóñez, satisfacció i esperit de servei i de sacrifici. També hi ha qui té preocupacions, i grosses, **Manuel Fraga**, *don Manolino*, president virtual de la Xunta de Galicia, veu en perill la seua elecció —i per tant, el que és més important, la seua entrada triomfal al Palau de Raxoi amb 300 *gaiteiros*. El Tribunal Superior de Justícia de Galicia està pendent de decidir sobre un recurs presentat pel PSOE contra l'atribució d'un escó per Orense al Bloque Nacionalista Galego, inicialment adju-

dicat al PSOE. L'assumpte no afecta directament el partit de Fraga, que en aquest cas no disputa escó amb ningú, però pot tenir unes importants conseqüències indirectes pel que fa a la correlació de forces al Parlament gallec. Si el Tribunal Superior de Justícia de Galicia anul·la les eleccions autonòmiques a Orense —tal com van fer els respectius tribunals amb les generals de Múrcia, Pontevedra i Melilla— *don Manolino* perdria provisionalment la majoria absoluta i tindria només 30 diputats sobre un total de 60. Necessita almenys

l'abstenció d'un diputat per a eixir elegit en primer o segona votació. Si tota l'oposició vota en contra, *don Manolino* veurà ajornada la seua gloriosa pro-

clamació com a president de la Xunta i els 300 *gaiteiros*. Sempre en el cas, evidentment, que el tribunal anul·le les eleccions, cosa no gaire improbable.

L'ombra de la vaga

Déu ha mort. Marx, també, i fins i tot l'ombra del 14-D. Potser havia de passar un any i unes eleccions amb una majoria absoluta arrapada —i encara dubtosa— del PSOE perquè el govern, és a dir **Miguel Boyer-Carlos Solchaga**, parlara amb educació i bones maneres amb els sindicats. Ara sembla que no hi haja hagut mai cap conflicte i que estiga prop l'acord. A Madrid, doncs, tot va bé: Fernández Ordóñez, evita una crisi amb el seu sacrifici personal, és cert, i govern i sindicats parlen com a amics de tota la vi-

da que eren realment abans de les estúpides picabaralles prèvies al 14-D. És a Astúries on el clima no és d'amistat i bona harmonia. Dues vagues generals de la mineria en poc més d'una setmana no són per a estar satisfet. Són sis els miners que han mort en accidents en tan poc marge de temps. **Gerardo Iglesias**, miner a hores d'ara, culpa el govern de la manca de seguretat. Siga o no el govern el culpable, les condicions de treball de les mines espanyoles són si més no tercer mundistes i no serà senzill ni ràpid millorar-les, amb vagues o sense.

Altres vagues

La vaga dels miners, afecta només les empreses. Però n'hi ha d'altres, com la de maquinistes de Renfe, que afecta molta gent. Malgrat no haver estat convocada per CC.OO. ni per UGT, aquesta vaga ha tingut un ressò important i ha marcat les festes de Nadal i cap d'any, encara que el trànsit no ha estat afectat tot el que s'esperava.

Nadal, cap d'any. Amb l'obertura de la Porta de Brandenburg acaba de caure el mur de Berlín. El nou govern de la República de Romania afusella **Nicoale** i **Elena Ceausescu** abans d'abolir la pena de mort. Es coneixen les atrocitats de la Securitate, la policia política del dictador, i la vida luxosa de la família Ceausescu mentre el poble no podia gaudir de calefacció per damunt dels 12 graus. És la caricatura sagnant del somni de Marx.

A Espanya els presos dels GRAPO fan vaga de fam per protestar contra la dispersió i perquè els ajunten amb els comuns. Per la mateixa raó —això diuen els comunicats— els GRAPO que estan fora de la presó fan contínuament atemptats i queda encara una mica més fosca la veritable naturalesa i realitat

actual d'aquest misteriós grup, tantes vegades desarticulat i ressuscitat. Els presos d'ETA, però, intenten una vaga de fam que no ix i decideixen abandonar-la, finalment. La política de dispersió i reinserció aïllada del director general d'Institucions Penitenciàries, **Antoni Asunción**, sembla estar donant resultat. Això no vol dir, ni de bon tros, que estiga desmobilitzada la base social d'ETA. Malgrat que no pogueren arribar a la presó, 10.000 persones convocades per les Gestores pro Amnistia es concentraren el dissabte 30 de desembre on les va deixar arribar la policia, a vuit quilòmetres d'Herrera de la Mancha, per demanar la llibertat dels presos i negociació.

L'home de la negociació, **Juan Manuel Eguiagaray**, aprofitant que canvia la delegació del govern a Múrcia per la del País Basc, diu que no n'hi haurà, de negociació, i el *lehendakari* **José Antonio Ardanza** aprofita el missatge de cap d'any per a dir que autodeterminació, potser, però a poc a poc. Déu ha mort. Marx, també, i Sabino Arana ho té pelut. És la malenconia de Nadal.

